

Beelden laten me anders kijken naar kinderen!

" Vroeger was ik zwart-wit: het was zo en het bleef zo. Nu ben ik zachter, meer grijs. Ik kijk individueel naar de kinderen."

Samen met mijn coördinator bekijk ik een video-opname van het vieruurtje. Ik zie mezelf het fruit uitdelen en ik vraag de kinderen dat ze eerst eten voor ze praten en spelen. Plots wordt ik even weg geroepen uit de groep. De beelden geven het voordeel dat ik nu toch kan zien wat er dan gebeurt als ik er even niet ben. Ik zie hoe T. helpt met zijn buurjongen om zijn banaan te pellen. Ik ben onder de indruk van deze situatie. We bekijken heel gedetailleerd wat er gebeurt en we zien hoe T. eerst opmerkt dat zijn buurjongen moeite heeft met de schil, zonder veel te zeggen draait hij zich naar de buurjongen toe en helpt hij even om de schil los te maken. De buurjongen lacht kort, T. lacht terug. Daarna eten ze beide in stilte verder.

Het eerste wat nu bij me opkomt is "oei, zo jammer, ik had dat niet gezien". De coördinator vraagt me wat het met me doet. Ik vertel dat ik het jammer vind dat ik T. niet in zijn sterkte heb kunnen bevestigen. Ik heb het goede gemist ... En ik zeg al zo vaak tegen hem dat hij moet stil zitten. T is nogal een friemelkont. Vaak overheersen ook de andere kinderen tijdens het fruitmoment, T. is eerder op de achtergrond. Maar nu zie ik hoe hij stillletjes ook veel doet en betekent. Door er samen over te praten kan ik het gesprek afsluiten met een goed gevoel. OK, ik heb dag gedrag toen niet gezien maar dat kon ook niet, maar nu kijk ik wel anders naar T. Ik wil het goede in hem in nog veel meer situaties zien.

De coördinator vraagt me hoe ik het fruitmoment nog anders zou kunnen aanpakken. Wat als ... er gezellig kan gepraat worden tijdens het eten? Ze zet me aan het denken en geeft me ook ideeën over hoe het anders kan. Zo kan ik groeien in mijn job en dat vind ik belangrijk. Vroeger zaten we in de situatie "de coördinator komt observeren en we spreken er daarna over": dat voelde subjectief. Nu kijken we samen naar de beelden: dat voelt veel eerlijker en objectiever.

Ik ben een heel gestructureerd iemand. Dat heb ik op de beelden ook gezien en dat blijf ik belangrijk vinden. Maar waar ik vroeger nogal zwart-wit was "het was zo en het bleef zo", ben ik nu veel meer "grijs" of zachter geworden en kijk ik meer naar de kinderen als individuen. Door de videocoaching sta ik ook anders in mijn job. Vroeger dacht ik vaak 's morgens 'wat kan er vandaag mis lopen' of 'dat kind en dat kind komt, er is weer grote kans op ruzie'. Nu kom ik met een grotere glimlach naar het werk en denk ik eerder "we zullen wel zien, ik kijk naar de kinderen en dan lukt het wel".

Nicky, De Marientjes Nieuwpoort
Begeleidster buitenschoolse kinderopvang